

LATAK ISTVÁN.

VERHETETLEN MÁRCIUS

Százesztendő előtt pirkadott fel
Robotbagörnyedtek Márciusa,
Százesztendő előtt vihar indult,
S riadó harsant fel: Most vagy soha!

Ami bátor, ami szépség s csodás,
Nagy Március mindazt lobogtatta,
Kalodás világ szűk lett s nem illett
Franciára, lengyelre, magyarra.

Polgárok, diákok, kispapok,
Úzött jobbágyok, mesterlegények
Szabadon szóltak, s fegyvert ragadtak
A munka jogán, s jogán a vérnek.

A vér jogán is, deresen hullott
Jobbágyvér jogán, s szabadsághősök
Századokig hullajtott vérjogán,
Mely zsarnokok piacán esőzött.

És a gond és a verejték népe
Győzött is dözsölő henyek hadán,
Boldog élet reménye gyűlt akkor
A Népek Negyvennyolcas Tavaszán.

És hiába jött aztán fergeteg,
S hiába taposták el a jogot,
Mert minden embernek mért Március,
Szabadság-zászló azóta lobog.

Ha egyik nép kezéből kiverte
A zsarnokság dühödött ereje,
Másik nép ragadta föl szilajon,
S lengetik és rohamoznak vele.

Akkor Kossuth s Petőfi kezében lengett,
Ma Tito emelte magasra,
És görög, kínai és maláj
Zúdul vele nagy-nagy viadalra.

Emberi jog s nemzeti szabadság...
De sok vér hullt el azóta érted! —
Verhetetlen Március, világíts,
És utadra téríts minden népet!